

[Oluf Pedersen.]

at sådan virkede det, og fik dengang det svar, at det var også meningen med disse skatter, at de skulle begrænse produktionen. Derfor lød det underligt, da det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen i går stod og beklagede, at produktionen her i landet var steget mindre end produktionen i andre lande, når dette netop var formålet med de skatter, han selv gennemførte. Denne virkning blev påvist dengang, og derfor havde han allerede dengang haft grund til at tage op til overvejelse, om det nu også var rigtigt at gøre det.

Det er også rigtigt, når man her under debatten har sagt, at det ikke alene er Danmark, der har prisstigning, at prisstigningen er international; men Danmark er desværre førende, når det gælder prisstigning. Havde man fulgt de anvisninger, som vi gav netop dengang, da det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var finansminister, og han anderledes grundigt, end han gjorde, havde overvejet, hvad der skulle gøres, ville det ikke have været tilfældet, så havde vi undgået disse skatter. Problemerne var blevet løst på en bedre måde, dansk produktion havde fået bedre vilkår, danske arbejdere mere beskæftigelse og en højere realløn.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard talte meget stærkt om nødvendigheden af besparelser, og deri er jeg enig med det ærede medlem; men når det gælder om selv at komme med konkrete forslag, er det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard jo en ren sinke. Det ærede medlems spareforslag er meget ensidigt — det var det i hvert fald i går — for han ville, såvidt jeg hørte, kun spare på militærudgifterne. Jeg gør her opmærksom på, at retsforbundet stemte for alle de spareforslag på det militære område, som det radikale venstre fremkom med sidste forår, men jeg gjorde allerede dengang opmærksom på, at man kunne komme meget længere i retning af besparelser, hvis man havde gennemført vort forslag, idet vi med et beredskab i stedet for en stående hær ikke blot ville have kunnet spare 1,4 million manddage, som det ærede medlem foreslog, men over 6 millioner manddage. Ifølge vort forslag ville man ikke blot spare tid og penge, men det byggede tillige, som for øvrigt i sin tid

det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards eget indskrivningsforslag, der oven i købet blev fremsat af ministeriet Stauning, på frivillighed.

Man ville kunne spare tilsvarende på andre områder, hvis man fulgte os. Det gælder først og fremmest den forfærdelige statsfinansiering, som har ført til ågerrenter her i landet. Jeg hørte med interesse det ærede medlem hr. Thestrup gå ind for, at man skulle dække udgifterne til boligbyggeriet ved udstedelse af statsobligationer. Jeg må gå ud fra, at det var meningen ikke blot at udstede statsobligationer lydende på det beløb, man udbetaler, men at det også må være meningen at sikre en sådan rente, at det, der skulle betales til staten, og det, der skulle svares af staten, skulle være ens. Regner man med en rente som den, der gjaldt for de tidligere byggelån, og som stort set gælder endnu — selv om der er lavet om på metoden, sådan at man nu giver tilskud og ved siden af tager en højere rente — ville kursen, hvis man skulle have en rentesvarelse på et par procent, antagelig kun blive ca. 33. Det vil igen sige, at hvis man skulle låne det, der er udbetalt som byggelån i 1955-56, nemlig 644 mill. kr., skulle man i virkeligheden straks afskrive de to tredjedele deraf eller 400 mill. kr. Dette beløb svarer jo, hvad jeg for øvrigt tidligere har gjort opmærksom på, så nogenlunde til det, man nu kalder overskud. Men dette overskud er jo reelt kun dækning for den øgede risiko, man er kommet ind i med byggelånene, derfor er det et overskud, man er nødt til at bibeholde, så længe man har statsfinansiering; men noget andet er, at man burde forsøge at afskaffe statsfinansieringen, for den har givet højere rente, den har virket lige modsat af det, der var meningen med den. Hvis det er meningen — og det er vel de konservatives mening — at man vil beholde statens udgifter og søge dem dækket ved lån til meget højere rente for så at bruge de penge, som staten får ind for sine statsobligationer, til skattenedsættelse, forstår jeg, at det må være en meget letfærdig omgang med de offentlige midler, de konservative her er gået ind for.

Nej, lad staten få fingrene væk. Folk må selv klare deres egne sager. Staten har